

Perioada de timp actuală și cea viitoare (4)

Învățăturile lui Pavel referitoare la natura Adunării (Bisericii)

Versete călăuzitoare: *Efesenii 1.22-23; 2.16; 4.1-16; Colosenii 1.18,24; 1 Corinteni 12.12-27*

Efesenii 1.22-23: *El l-a pus totul sub picioare, și ca și Căpetenie peste toate lucrurile l-a dat Adunării, care este trupul Lui, plinătatea Celui ce plinește totul în toți.*

Efesenii 2.16: *... și a împăcat pe cei doi cu Dumnezeu într-un singur trup, prin cruce, prin care a nimicit vrăjmășia.*

Colosenii 1.18,24: *El este Capul trupului, al Bisericii. El este începutul, Cel dintâi născut dintre cei morți, pentru ca în toate lucrurile să aibă întâietatea. ... Mă bucur acum în suferințele mele pentru voi; și în trupul meu împlinesc ce lipsește suferințelor lui Hristos pentru trupul Lui, care este Biserica.*

4. Sinteza învățăturilor lui Pavel cu privire la natura deosebită a Adunării

- a. Cea mai importantă din aceste învățături, aceea care într-o oarecare măsură include și pe celelalte și la care Pavel revine de cele mai multe ori, este aceea, că Adunarea este „trupul lui Hristos” (Efesenii 1.22-23; 2.16; 3.6; 4.1-16; 5.23-32; Colosenii 1.18,24; 1 Corinteni 12.12-27).

Putea deci să existe acest trup înainte ca Isus să fie lepădat? Nu, căci am văzut, că Isus a venit să Se așeze pe tronul lui David, al tatălui Său, și ca să domnească peste casa lui Iacov și nu ca să constituie un trup și anume din păcătoșii răscumpărați dintre toate națiunile. De aceea El leagă, așa cum am văzut, gândul referitor la Adunare cu acela referitor la lepădarea Sa: Adunarea este casa zidită în Duhul pe Piatra care a fost lepădată. Pavel ne învață de asemenea, că aceia care erau departe, au fost aduși aproape prin sângele lui Hristos, pentru ca împreună cu cei care erau aproape să alcătuiască acum *un* om nou; și înaintea lui Dumnezeu cei doi alcătuiesc împreună prin cruce *un* trup (Efesenii 2.13 și versetele următoare).

Caiafa, prorocind prin Duhul, însuși a spus că Isus nu numai pentru neamul acela trebuia să moară, „ci și ca să adune într-un singur trup pe copiii lui Dumnezeu cei risipiți” (Ioan 11.49-52). Această strângere laolaltă a copiilor lui Dumnezeu risipiți până atunci – cu alte cuvinte: a trupului lui Hristos – este deci un rod al morții Sale.

Însă Adunarea nu este trupul unui Hristos mort pentru totdeauna, și nici a unui Hristos pământesc, care mai poate să moară, ci a unui Hristos, care era mort și a înviat, care drept urmare nu mai poate muri, ci trăiește din veșnicie în veșnicie (Matei 16.16-18; Romani 6.9; Apocalipsa 1.17). Să observăm că Hristos „care a fost dat Adunării, trupului Său, ca și Cap”, este Hristosul care „a înviat și a fost pus să șadă la dreapta lui Dumnezeu, în locurile cerești, mai pe sus de orice domnie, de orice stăpânire, de orice putere, de orice dregătorie și de orice nume, care se poate numi, nu numai în veacul acesta, ci și în cel viitor” (Efesenii 1.20-23). Drept urmare acest trup nu putea să existe înainte ca Isus să fie înviat și glorificat.

Deoarece în sfârșit Adunarea este trupul lui Hristos, Duhul lui Hristos trebuie să locuiască în ea și s-o însuflețească, așa cum duhul omului locuiește în om. Aceasta ne învață și cuvintele următoare: „Voi sunteți templul lui Dumnezeu și Duhul lui Dumnezeu locuiește în voi”. „Adunarea este casa lui Dumnezeu în Duhul”; „*un trup și un Duh*” (1 Corinteni 3.16; 6.19; 2 Corinteni 6.16; Efeseni 2.21-22; 4.4; 1 Petru 2.4-5). Era însă necesar ca natura noastră omenească îndreptățită și glorificată în Persoana lui Hristos să fie intrată în cer, pentru ca Duhul Sfânt să poată coborî de acolo, ca să locuiască în de la natură sărmanii păcătoși ca într-un templu (Ioan 7.37-39; 16.7). Deci acest trup însuflețit prin Duhul Său nu putea să existe înainte ca Duhul să fie trimis de sus jos pe pământ. Desigur toți sfinții din toate timpurile au fost învățați, înnoiți și sfințiți prin Duhul lui Dumnezeu – prin El și oamenii lui Dumnezeu au vorbit -, dar niciodată nu s-a spus despre vreunul din ei sau despre vreo adunare dintre ei, că ar fi trupul lui Hristos, mădularele Sale, templul Duhului Său.

- b. Pavel ne învață de asemenea că „Adunarea este un templu sfânt în Domnul, un lăcaș al lui Dumnezeu prin Duhul, zidită pe temelia apostolilor și prorocilor, piatra din capul unghiului fiind Isus Hristos” (Efeseni 2.20-22). Profeții, despre care este vorba aici, sunt profeții Vechiului Testament sau ai Noului Testament? (Faptele Apostolilor 13.1; 1 Corinteni 12; 14). Te poți convinge că sunt profeții Noului Testament, dacă se observă că ei sunt totdeauna numiți după apostoli (Efeseni 2.20; 3.5; 4.11; 1 Corinteni 12.28-29). În ultimul loc enumerat se spune chiar: „Și Dumnezeu a rânduit în Biserică, întâi, apostoli, al doilea, proroci, ...”. Și din Efeseni 4.11 este clar că acești profeți sunt un dar al Duhului, care au venit urmare înălțării Lui la cer. Deci în acest loc este vorba de profeții Noului Testament. Deci dacă Adunarea este zidită pe temelia apostolilor și profeților Noului Testament, atunci ea nu poate fi constituită din totalitatea tuturor credincioșilor începând de la facerea lumii, căci cei mai mulți dintre ei au trăit înainte de acești apostoli și profeți și deci nu puteau fi zidiți pe această temelie. Aceasta confirmă și extinde într-o oarecare măsură ce am spus cu privire la cuvântul lui Isus adresat lui Petru: „Pe această piatră voi zidi, și nu am zidit Biserica Mea”.
- c. Potrivit cuvintelor apostolului Pavel, și Adunarea se înalță peste dărâmăturile zidului despărțitor de la mijloc – poruncile în orânduiri -, care odinioară despărțea pe iudei și națiuni, ca un om nou (Efeseni 2.11-12). Putea deci să existe Adunarea pe când era acest zid despărțitor de la mijloc? Cu alte cuvinte, putea să existe Adunarea, în care nu este nici iudeu nici grec, când dimpotrivă între iudei și națiuni era o prăpastie de netrecut? Va putea ea să existe, dacă această linie de despărțire va exista iarăși, chiar dacă sub o formă mai puțin pregnantă și mai puțin adâncă, așa cum va fi cazul în veacul viitor?
- d. În sfârșit Pavel ne spune (Efeseni 4.11-12) că „Hristos a dat pe unii apostoli, pe alții, proroci, pe alții, evangheliști, pe alții, păstori și învățători, pentru desăvârșirea sfinților, în vederea lucrării de slujire, pentru zidirea trupului lui Hristos”. Dacă Adunarea este alcătuită din toți sfinții începând de la crearea lumii, cum se face atunci că apostolul, vorbind despre darurile, pe care Dumnezeu le-a dat acestei Adunări pentru zidirea ei spirituală, nu spune nici măcar un cuvânt despre patriarhii, împărații și profeții vechiului legământ? Nu au slujit acești bărbați la zidirea spirituală a sfinților din timpul lor? Cu certitudine, da, dar pentru Pavel Adunarea este trupul lui Hristos, care a fost adusă la viață la Rusalii prin Duhul Său și el are viață abia din momentul acesta. De aceea el vorbește numai despre daruri și slujbe date prin acest Duh începând de la Rusalii, așa cum arată clar contextul.

Da, există o Adunare, care nu este nici continuarea lui Israel și nici Israelul restabilit și nici națiunile binecuvântate ale veacului viitor, ci ea este totalitatea acelor pe care Duhul Sfânt îi aduce la Isus în timpul când Israel este lepădat, ca să fie mireasa Sa, trupul Său, un om nou, unde nu este nici grec nici iudeu, nici circumcizie și nici necircumcizie, nici barbar, nici schit, nici sclav, nici liber, ci Hristos este totul și în toți (Galateni 3.26-28; Coloseni 3.10-11). Deoarece Hristos S-a dezbrăcat pe Sine Însuși și a luat chip de rob și a fost ascultător până la moarte pe cruce, de aceea „Dumnezeu L-a înălțat nespus de mult, și I-a dat Numele, care este mai pe sus de orice nume, pentru ca, în Numele lui Isus, să se plece orice genunchi al celor din ceruri, de pe pământ și de sub pământ, și orice limbă să mărturisească, spre slava lui Dumnezeu Tatăl, că Isus Hristos este Domnul” (Filipeni 2.6-11; Efeseni 1.20-23).

Această poziție minunată, pe care Isus Și-a dobândit-o prin smerirea Sa și suferințele Sale, la dreapta lui Dumnezeu în locurile cerești, mai pe sus de orice domnie și putere, este și poziția asigurată Adunării Sale, ca trup al Său. De aceea s-a spus: „Binecuvântat să fie Dumnezeu, Tatăl Domnului nostru Isus Hristos, care ne-a binecuvântat cu tot felul de binecuvântări duhovnicești, în locurile cerești, în Hristos.” – „Măcar că eram morți în greșelile noastre, ne-a adus la viață împreună cu Hristos – prin har sunteți mântuiți – și ne-a înviat împreună, și ne-a pus să ședem împreună în locurile cerești, în Hristos Isus” (Efeseni 1.3; 2.5-6).

Deoarece noi suntem trupul, mădularele Aceluia care acum șade în locurile cerești, și deoarece Duhul Lui ne leagă cu El, noi suntem într-un anumit sens în locurile cerești. Acolo ne-a strămutat dragostea Tatălui, atunci când El ne-a ales din veșnicie – pe noi, mădularele moarte ale trupului lui Adam -, că să ne facă trup al lui Hristos, Prințul vieții, ca mădulare ale Lui. Acolo este dreptatea noastră, pacea noastră, ancora nădejzii noastre, „viața noastră”, „ascunsă cu Hristos în Dumnezeu” (Coloseni 3.3). Cine ne va smulge? (Romani 8.27-38; 10.6-8). Să ne hrănim cu aceste adevăruri mărețe; căci numai în măsura în care facem aceasta vom putea duce o viață de înviere, ca fiind morți față de păcat și de lume, și vii pentru Dumnezeu, prin Isus Hristos.

Deoarece noi suntem trupul lui Hristos, „mireasa Lui, os din oasele Sale, carne din carnea Sa”, „plinătatea Ce plinește totul în toți”. Căci mădularele, până la cel mai mic sunt plinătatea sau împlinirea Capului; și trupul este numai atunci complet, când nu-i lipsește niciunul din mădularele sale. Soția este întregirea soțului ei, care este complet numai cu soția lui; ea este onoarea lui (1 Corinteni 11.7). Tot așa este și cu Hristos. El va fi, ca să zicem așa, „bărbat complet” și va fi „la înălțimea staturii plinătății” (Efeseni 4.14) abia atunci când trupul Său va fi completat cu adăugarea ultimului mădular (1 Corinteni 12.12). Trupul întreg este numit în locul acesta „Hristosul”. Căci atunci când al doilea Adam „va înfățișa înaintea Lui Însuși Adunarea Sa glorificată, fără pată, fără zbârcitură sau altceva de felul acesta”, El Se va glorifica în ea, după cum este scris: „... să fie proslăvit în sfinții Săi și privit cu uimire în toți cei ce vor fi crezut” (2 Tesaloniceni 1.10); și împreună cu ei El va domni peste moștenirea Sa, Israel și națiunile.

Dacă se pune întrebarea, de ce Domnul a chemat Adunarea precum și pe fiecare mădular în parte la o astfel de chemare înaltă, care depășește cu mult chemarea tuturor celorlalte clase de sfinți, atunci răspunsul îl găsim numai în buna plăcere a lui Dumnezeu. Din nici un alt motiv noi, cei care credem, nu am primit dragostea pentru adevăr, ci numai din acela că Dumnezeu „ne-a rânduit mai dinainte să fim înfiați prin Isus Hristos, după buna plăcere a voii Sale” (Efeseni 1.5). Degeaba vom căuta un alt motiv pentru chemarea Adunării. Atât într-un caz cât și în celălalt se va ajunge să se spună: „Da, Tată, pentru că așa ai găsit Tu cu cale” (Matei 11.26). De altfel cu privire la scopul, pe care Dumnezeu Și l-a prevăzut în privința aceasta, Cuvântul ne revelează următoarele: „ca să arate în veacurile viitoare nemărginita bogăție a

harului Său, în bunătatea Lui față de noi în Hristos Isus” (Efeseni 2.7), și mai departe: „pentru ca domniile și stăpânirile din locurile cerești să cunoască azi, prin Biserică, înțelepciunea nespus de felurită a lui Dumnezeu” (Efeseni 3.10). Cât de mult înalță aceasta gândul, pe care noi ni-l putem face despre Adunare și chemarea ei de a fi în veacurile viitoare un monument al înțelepciunii lui Dumnezeu în locurile cerești și al bogăției nespus de mare a harului Său!

Dacă cuiva i se pare a fi mândrie, dacă crezi în această chemare înaltă, atunci să ne amintim că, „gândurile Sale nu sunt gândurile noastre și căile Sale nu sunt căile noastre; ci cât de sus sunt cerurile față de pământ, atât de sus sunt căile Sale de căile noastre și gândurile Sale de gândurile noastre” (Isaia 55.8-9). Să ne amintim înainte de toate, că adevărata smerenie nu constă în aceea, ca sub masca supunerii să respingem harul pe care ni-l oferă Dumnezeu (Ioan 13.8). Căci pentru ce suntem noi demni? – Smerenia constă mai degrabă în primirea cu adorare a ceea ce ne dă Dumnezeu, prețuind cu mult mai mult ce ne dă El decât prețuim gândurile noastre proprii cele mai plăcute, decât moștenirile cele mai vechi și învățăturile cele mai nobile. Să primim în acest sens învățăturile pe care ni le dă Cuvântul lui Dumnezeu despre Adunare. Să ne smerim; căci ce este mai potrivit să ne smerească, decât studierea harului coplesitor al lui Dumnezeu față de starea noastră nenorocită? Să nu ne spunem atunci: „Ce lucru ai, pe care să nu-l fi primit? Și dacă l-ai primit, de ce te lauzi ca și cum nu l-ai fi primit?” (1 Corinteni 4.7). De aceea să fim smeriți, dar și credincioși; să adorăm și să mulțumim și să fim întăriți, ca să umblăm în chip demn de chemarea la care am fost chemați, prin aceea că noi contemplăm bogăția de nepătruns a dragostei lui Dumnezeu.